

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. H. Ch.**, zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky – Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie** se sídlem Olšanská 2, PP 78, Praha 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2004, sp. zn. 8 Ca 41/2004,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky – Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie (dále jen „žalovaný“) ze dne 23. 1. 2004, č. j. SCPP-7008/C-215-2003, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, Oddělení cizinecké policie Praha ze dne 4. 9. 2003, č. j. SCPP-843/PH-XIII-c-2003, kterým byla zrušena platnost povolení k pobytu podle § 80 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a dále nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v nedostatku důvodů.

Stěžovatel zmiňuje, že ke zrušení platnosti jeho povolení k pobytu došlo proto, že mu byl trvalý pobyt povolen za účelem sloučení rodiny s manželkou, státní občankou ČR, M. K.; a toto manželství bylo následně rozvedeno. Stěžovatel připomíná, že i v odvolání k žalovanému uvedl, že má v úmyslu uzavřít manželství s jinou českou státní občankou, a proto se mu zrušení trvalého pobytu jeví jako nadbytečné. Dále stěžovatel podotýká, že má v ČR trvalé vazby, delší dobu se chystá oženit s českou státní občankou a navíc se v ČR zdržuje již více let a brzy by měl splnit i délku pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Považuje proto za zbytečné, aby mu bylo rušeno povolení k trvalému pobytu v ČR.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek městského soudu a dále žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření v plné míře odkazuje na své předchozí stanovisko k žalobě stěžovatele a pro informaci uvádí, že stěžovatel již nemá na území ČR povolen pobyt.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že dne 4. 9. 2003 vydalo Oddělení cizinecké policie Praha výše označené rozhodnutí, kterým stěžovateli zrušilo platnost povolení k pobytu podle § 80 odst. 2 písm. g) tehdy účinného znění zákona o pobytu cizinců a zároveň mu podle odst. 3 tohoto ustanovení stanovilo lhůtu 60 dnů pro vycestování z ČR. Dále zde shrnulo, že byl stěžovateli dne 14. 9. 1998 povolen trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s manželkou paní M. K.. Připomnělo dále, že z § 80 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že policie zruší platnost povolení k pobytu uděleného podle § 65 odst. 1 písm. a) bodu 1, pokud manželství zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství. Stěžovatelovo manželství bylo podle odůvodnění rozhodnutí rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 17. 10. 2001. Proto zahájilo Oddělení cizinecké policie Praha se stěžovatelem správní řízení, v němž mu byla dána možnost se vyjádřit ve smyslu § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, stěžovatel ovšem žádné vyjádření neposlal a Oddělení cizinecké policie Praha rozhodlo, jak je uvedeno výše.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, kde uvedl, že v ČR našel prostředí, které se stalo jeho domovem. Našel zde nové přátele a obchodní partnery a vidí zde svou budoucnost, dokonce se cítí více Čechem než Vietnamcem. Naopak se svou zemí původu zpretrhal veškeré svazky. Mrzelo ho, že se s ním jeho manželka rozvedla, našel si nicméně novou snoubenku, s níž chce založit funkční rodinu. Jako důkaz k tomuto odvolání navrhl její a svůj výslech.

Toto odvolání zamítl žalovaný svým výše označeným rozhodnutím ze dne 23. 1. 2004, kde připomněl, že trvalý pobyt je nejvyšší, nikoli však jediná možnost, jak se může cizinec legálně zdržovat v ČR. Když bylo stěžovatelovo manželství rozvedeno, pominuly skutečnosti, pro něž mu byl trvalý pobyt povolen, nicméně pokud by chtěl dále pobývat na českém území se svými přáteli a známými, může požádat o vydání víza k pobytu nad 90 dnů, pro jehož vydání jsou stanoveny mnohem volnější podmínky. Žalovaný se zabýval i otázkou přiměřenosti ve smyslu § 80 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a přihlédl v tomto smyslu k tomu, že stěžovatelovo manželství bylo rozvedeno, dítě se mu zde nenarodilo, jeho rodiče žijí ve Vietnamu a sourozenci v Rusku. K možnosti uzavření nového manželství se státní příslušníci ČR nebylo možno přihlédnout, ale pokud by stěžovatel takové manželství uzavřel, mohl by podat novou žádost o povolení trvalého pobytu na území ČR.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k městskému soudu, kterou opřel o obdobné důvody, jako výše shrnutou kasační stížnost, zejména o zmínku toho, že se chystá opět uzavřít sňatek, a zrušení trvalého pobytu je proto v jeho případě rozporné se zásadou účelnosti a hospodárnosti a je nadbytečné.

Městský soud poté žalobu zamítl svým rozsudkem ze dne 19. 11. 2004, kde připomněl, že manželství stěžovatele a M. K. bylo uzavřeno dne 30. 4. 1998, nicméně stěžovatel již v květnu 1998 opustil společnou domácnost se svou manželkou tím, že odjel krátce po sňatku do Prahy a nepodával o sobě žádné zprávy. Manželství bylo pravomocně rozvedeno dne 24. 11. 2001, trvalo tedy tři roky šest měsíců a 24 dnů, tedy méně než pět let, jak požadovalo pro zrušení povolení k pobytu tehdejší znění § 80 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Jako nedůvodnou odmítl městský soud i stěžovatelovu námitku týkající se výsledku jeho přítelkyně, když podmínkou povolení k pobytu za účelem společného soužití se státním občanem ČR je, že cizinec je již manželem státního občana ČR. Ze všech těchto důvodů městský soud neshledal pochybení na straně žalovaného a žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel proti napadenému rozsudku, respektive proti rozhodnutí žalovaného uvádí pouze to, že v budoucnu (z hlediska doby podání kasační stížnosti) hodlá uzavřít další manželství s českou státní příslušnicí a že v budoucnu splní podmínku deseti let pobytu obsaženou v § 67 zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud se v posouzení této námitky argumentačně shoduje s městským soudem, a to zejména v tom, že při posuzování splnění podmínek pro povolení k pobytu je třeba brát v úvahu situaci v době rozhodování, nikoli možné situace budoucí. Pokud tak bylo stěžovatelovo povolení k trvalému pobytu rušeno za situace, kdy jeho manželství bylo rozvedeno a stěžovatel jiné manželství s českou státní příslušnicí neuzavřel, neměl žalovaný důvod přihlížet k tomu, že se stěžovatel podle svých slov, či případně podle navrhované svědecké výpovědi jeho přítelkyně, chystal uzavřít manželství nové.

Ustanovení § 65 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců stanovilo v době vydání rozhodnutí žalovaného: „*O povolení k pobytu je bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území oprávněn požádat cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá za účelem společného soužití se státním občanem České republiky, který má na území hlášen trvalý pobyt, za podmínky, že cizinec je manželem státního občana České republiky.*“ Podmínka manželství se státním občanem ČR je stanovena v přítomném čase a žalovaný ani správní orgán prvního stupně tak neměli prostor k tomu, aby zohledňovali stěžovatelova tvrzení o jeho plánované budoucnosti. Dané ustanovení umožňuje rozlišení pouze mezi tím, zda podmínka existujícího manželství se státním občanem ČR splněna v okamžiku správního rozhodování je či nikoli.

Tím spíše pak totožná úvaha platí i v případě blížícího se splnění podmínky podle § 67 zákona o pobytu cizinců, podle nějž platí, že „*o povolení k pobytu je po 10 letech nepřetržitého pobytu na území na dlouhodobé vízum oprávněn požádat každý cizinec*“. Nelze jistě požadovat, aby správní orgán při posuzování splnění podmínky spočívající v uplynutí přesně stanovené minimální lhůty přihlížel k tomu, že tato lhůta sice ještě nebyla splněna, ale v dohledné době možná splněna bude. Takový výklad pravidla zakotvujícího přesně určenou lhůtu by zpochybnil samotný smysl takového ustanovení.

U obou zákonných ustanovení není výslovně zakotveno správní uvážení, které by umožňovalo přihlídnout ke skutečnostem, jež stěžovatel uvádí, a žalovaný ani správní orgán prvního stupně tedy nepochybili, pokud je nezohlednili. Zrušení povolení k trvalému pobytu proto, že stěžovatel nesplňoval v době správního rozhodování zákonem stanovené podmínky, jistě nelze chápat jako nadbytečné rozhodnutí, ale jako realizaci příkazu, který výkonné moci uložil zákonodárce v podobě zákona o pobytu cizinců. Na tom by nic nezměnil ani výsledek stěžovatelovy snoubenky, respektive přítelkyně, jak ji označuje městský soud.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění některého z namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť - jak vyplývá ze shora uvedeného - v souzené věci nebylo shledáno nesprávné posouzení právní otázky městským soudem; ani nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že soud o kasační stížnosti rozhodl věcně bezprostředně po nezbytném poučení účastníků řízení, nerozhodoval již samostatně o přiznání odkladného účinku.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu